

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce P.D.**, bytem..., zastoupen JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary - Dvory, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Statutární město Karlovy Vary, se sídlem Moskevská 2035/21, Karlovy Vary, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, č. j. 1101/SÚ/13-17,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne **1. 12. 2015, č. j. 1101/SÚ/13-17** (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru Úřadu územního plánování a stavebního úřadu (*dále jen „prvoinstanční orgán“*) ze dne 25. 7. 2013, č. j. 19582/SÚ/13, (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým bylo vydáno stavební povolení na základě žádosti podané K.H. a Mgr. J.H. na stavbu „*Karlovy Vary, Nebozítek – odstranění stávající*

stavby garáží a výstavba bytového domu“. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce vznáší nejprve žalobní námitku proti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k vydanému Stavebnímu povolení, neboť se prvoinstanční orgán ani žalovaný nevypořádali s námitkami účastníků řízení, resp. svůj názor nedostatečně neodůvodnili. Žalovaný k této otázce v napadeném rozhodnutí uvádí: „*Stavební řízení je vymezeno stavebním zákonem v §§ 109-115. V ustanovení § 115 odst. 1 stavebního zákona se uvádí, že ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. V souladu s uvedeným ustanovením stavební povolení obsahuje výrok rozhodnutí, ve kterém stavební úřad stanovil obsah a popis stavby, podmínky pro realizaci a užívání stavby a samostatným výrokiem rozhodl o námitkách účastníků řízení, ve kterém se pouze uvádí, zda se námitce vyhovuje nebo se námitka zamítá. Teprve až v části odůvodnění rozhodnutí je povinností stavebního úřadu se s jednotlivými námitkami účastníků řízení vypořádat. V odůvodnění rozhodnutí se stavební úřad s jednotlivými námitkami účastníků řízení zabýval.*“ Žalobce namítá proti závěru žalovaného o přezkoumatelnosti vypořádání s námitkami žalobce v rámci stavebního řízení, že všechny námitky proti povolení stavby byly řádně podány s tím, že se prvoinstanční orgán vůbec nevypořádal s důvody pro jejich zamítnutí. Nutno dodat, že ani žalovaný tuto vadu nijak neodstranil, když zastává mylný názor, že pro vypořádání se s námitkou stačí uvedení jejího zamítnutí bez dalších konkrétních úvah, které správní orgán k tomuto postupu vedl. Žalobce upozorňuje, že stavební zákon je lex specialis ke správnímu řádu s tím, že neřešené, v zákoně neuvedené otázky, je nutné hledat v subsidiární normě, tedy ve správním řádu. Pokud jde o vypořádání se s námitkami účastníků stavebního řízení, pak je na stavební úřad nutno klást požadavky ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví toto: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Z judikatury je nutno poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, který v právní větě uvádí: „*Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004).*“ Žalobce shledává postup prvoinstančního orgánu a žalovaného, který se s rozhodnutím prvoinstančního orgánu ohledně řádného odůvodnění zamítnutí námitek žalobce ztotožnil, za nesouladné s požadavky stanovenými v judikatuře

Ústavního soudu. Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 4. 2015, sp. zn. III. ÚS 197/15, zdůraznil, že "[p]rávo na odůvodnění rozhodnutí (a jemu odpovídající povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit), jakožto součást práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, vyplývá z kautel právního státu. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na jedné straně a právními závěry na straně druhé; není-li tomu tak, je posuzované rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, čímž se právní závěry soudu porušením ústavního principu zákazu libovůle v rozhodování ocitají mimo rámec čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 1 Ústavy. Požadavky na odůvodnění rozhodnutí Ústavní soud opakovaně ve své rozhodovací činnosti formuloval (viz např. nálezy ze dne 6. 3. 1997 sp. zn. III. ÚS 271/96, N 24/7 SbNU 153, ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03, 153/2004 Sb., N 15/32 SbNU 131, či ze dne 21. 7. 2004 sp. zn. I. ÚS 639/03, N 102/34 SbNU 79). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že rozhodnutí musí vždy obsahovat vypořádání námitek účastníka řízení a vyhodnocení podkladů rozhodnutí, což vyplývá nejen ze zákonné úpravy, ale na tuto povinnost již dříve upozornil jak Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, tak i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46. Obdobně i odborná literatura zdůrazňuje význam odůvodnění rozhodnutí, neboť *"[bez řádného odůvodnění by účastník jen stěžl došel svého práva být slyšen ve své věci, která neznamena pouze možnost, respektive právo se k věci vyjádřit (ve správním řádu zejména zajištěno přímo v § 36 odst. 1 až 3), ale také v právu na adekvátní reakci, tedy v právu na "odpověď", jež je již také dostatečně zákonem vyjádřena v § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož se má správní orgán vypořádat mj. s návrhy a námitkami účastníků]"* (srov. SKULOVÁ, Soňa, Alena KLIKOVÁ a David HEJČ. Prostředky ochrany subjektivních práv ve veřejné správě: sborník příspěvků z workshopu. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2014, s. 59-60). Žalobce dále namítá proti závěrům žalovaného, že není pravdou, že by jeho námitky nebyly dostatečně konkrétní, a proto je možné na obecné námitky odpovídat pouze v relativně obecné rovině. Žalobce namítá, že odvolací správní orgán je povinen přezkoumávat dle obsahu námitky odvolatele a některé záležitosti je povinen přezkoumávat sám z úřední povinnosti. Těmito záležitostmi jsou zejména formální požadavky na náležitosti rozhodnutí včetně řádného odůvodnění správního rozhodnutí tak, jak to stanoví § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalobce se k zamítnutým námitkám, které řádně podal a které tedy byly zcela konkrétně vymezené, neboť byly transkribovány prvoinstančním orgánem v jeho rozhodnutí, v rámci svého odvolání vyjádřil, když uvedl, že z obsahu Stavebního povolení je naprosto zřejmá snaha nikoli o přezkum vznesených námitek, ale o jejich zamítnutí, když dokonce Stavební úřad zamítá i části, které námitkami nejsou. Obecně z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zejména seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. V napadaném Stavebním povolení ovšem tyto základní atributy správního rozhodnutí nalézt nelze, proto je nutné považovat rozhodnutí prvoinstančního orgánu za nepřezkoumatelné, tudíž zde existoval relevantní důvod pro zrušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu žalovaným. Pokud se žalovaný věnuje pouze v obecné rovině jednotlivým námitkám žalobce, které v odvoláním podané formulaci žalobce považuje za příliš obecné a na něž není možné přesně a konkrétně podat odpověď, trpí i napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností. Žalobce dále shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu a rozhodnutí žalovaného, který se s

námítkou žalobce neztotožnil, v absenci náležitého vypořádání se s námítkou týkající se odstraňování stávající stavby garáží, když prvoinstanční orgán argumentoval, že odstranění stávající stavby bylo řešeno samostatným řízením, kterého byl žalobce účastníkem, a to zejména z toho důvodu, že prvoinstanční orgán se nevypořádal s námítkou zmatečného označení stavby, jak toto namítají účastníci. Žalobce je toho názoru, že prvoinstanční orgán se s námítkou účastníků o „zmatečnosti“ označení stavby skutečně náležitě nevypořádal. Vždyť i v příslušném spise má správní orgán I. stupně založená vyjádření dotčených orgánů státní správy (např. Krajského ředitelství policie) ke změně názvu stavby, kdy bylo stavebníkovi uloženo odvolacím orgánem, aby dal do souladu označení stavby s projektovou dokumentací, a opět žádá stavebníka o odstranění stavby. Nelze proto přičítat k tíži účastníkům, že podávali námítky k odstranění stavby, o to méně pak argumentem, že odstranění přece bylo povoleno v jiném řízení, v němž účastníci (nikoli žalobce) tohoto stavebního řízení ani nemuseli být informováni. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že nemůže namítat zmatečnost v označení stavby, neboť podklady pro vydání rozhodnutí byly předloženy v řízení pro vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu a s těmito jim stavební úřad dal možnost se řádně seznámit. Pokud dotčený orgán (viz např. sdělení Krajského ředitelství PČR) navazuje svým rozhodnutím na název záměru stavebníka stavbu z roku 2009, která byla nazvána jako „nástavba garáží“ a v roce 2011 už se označuje jako „odstranění stávajících garáží“, musí se jednat o jinou stavbu bez dalšího. Pokud pak prvoinstanční orgán tvrdil, že odstranění stávajících garáží je řešeno samostatně, o jakou stavbu se tedy jedná? Nehledě na to, že zmíněné dřívější sdělení PČR se vztahovalo k výstavbě rodinného a nikoli bytového domu.

Žalobce dále podotýká, že všechny jeho námítky byly podány v písemné podobě a zcela konkrétně v nich bylo podáno, v čem je spatřováno dotčení práv a zájmů žalobce. Jako leitmotiv se v námítkách nese tvrzení žalobce, že se jako přímý soused cítí poškozen, protože tímto projektem, pokud bude realizován, dojde k absolutnímu zabránění realizace jeho vlastních záměrů, které může kdykoliv předložit. Tato námítka byla bez dalšího odůvodnění zamítnuta. Jediným odůvodněním bylo konstatování, že tato námítka patřila do řízení o územním rozhodnutí a o těchto námítkách již bylo rozhodnuto. Žalovaný je přesvědčen o tom, že námítky mohly být uplatněny již v územním řízení, když v kontextu odůvodnění svého rozhodnutí k tomu uvádí: „*Ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona vymezuje, v jakém rozsahu mohou účastníci v rámci stavebního řízení uplatnit svá práva, kde v odst. 2 téhož ustanovení se uvádí, že k námítkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží. (...) Účastník řízení má nezpochybnitelné, zákonem založené právo hájit svá práva a oprávněné zájmy, nicméně aby ochrana těchto práv byla přípustná a zároveň účinná, musí být využívána v době, kdy je pro tuto obranu vymezen prostor prostřednictvím zákonné úpravy. Ve stavebním řízení tak již nelze uplatňovat námítky, které by mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území. Pokud by byly námítky uvedeného charakteru ve stavebním řízení uplatněny, nebude k nim stavební úřad přihlížet.*“ Žalobce namítá, že se jedná o nesprávné právní posouzení případu s ohledem na podané námítky účastníka řízení. Tyto námítky byly včasné a nemohly být dříve uplatněny, jelikož je dokumentace k územnímu řízení zcela odlišná od dokumentace ke stavebnímu řízení, jak konstatuje správní prvoinstanční orgán na str. 27 Stavebního povolení. Žalobce podotýká, že je nepochybné, že účastníci řízení mohou

ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, proti způsobu provedení stavby atd. Toto omezení okruhu námitek, které účastník může ve stavebním řízení uplatnit, vychází z účelu stavebního řízení, kterým je kontrola projektové dokumentace a stanovení podmínek pro provádění stavby, přičemž ve stavebním řízení stavební úřad přezkoumává projektovou dokumentaci způsobem uvedeným v § 111 stavebního zákona. Účastník řízení může pak též vznášet námitky proti požadavkům dotčených orgánů, která nejsou samostatným rozhodnutím a závazným podkladem pro stavební povolení. Pokud tedy stavební úřad hodnotí nové podklady ve vztahu k námitkám účastníků, byť tyto jsou formulačně podobné námitkám v územním řízení, je povinen řádně odůvodnit, proč jsou tyto připomínky nedůvodné. Odkaz na povinnosti v rámci územního řízení nestačí. V tomto postupu spatřuje žalobce nesprávné právní posouzení námitek žalobce v kontextu aplikace § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že žalobce opětovně namítá, tak jak ve svém odvolání, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že stavební úřad a žalovaný se náležitě nevypořádaly s námitkami účastníků řízení a dostatečně je neodůvodnily. Jak již žalovaný uvedl do svého žalobcem napadeného rozhodnutí, podle ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník stavebního řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Tato úprava má za cíl vyloučit, aby si jedni účastníci osobovali práva jiných nebo se vyjadřovali k projednávané stavbě z hledisek, která se věcně nedotýkají jejich práv. Pokud by správní orgán přiznal relevanci i námitkám, které účastník řízení uplatnil a které se netýkají zkrácení jeho práv, a věcně se jimi zabýval, dostal by se účastník z pozice namítajícího účastníka do pozice univerzálního dohlázele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší. Účastníci řízení by měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. Toto kritérium jistě dopadá na námitky odvolací, jakož i na nejružnější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí. Účastník řízení musí ve svém podání uvést konkrétní tvrzení o tom, co se uplatňuje. Žalovaný trvá na tom, že žalobce v bodech 4), 5) a 6) svého odvolání vůbec neuvedl, resp. neodůvodnil, proč a čím konkrétně je vydaným stavebním povolením přímo dotčeno či zkráceno jeho právo. Námitky byly navíc formulovány víceméně obecně bez náležitého konkrétního odůvodnění, takže na ně bylo možno jen obecně odpovědět vtom smyslu, že postup stavebního úřadu podle § 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) platného v době podání žádosti o stavební povolení shledal za správný.

Podle žalovaného žalobce, ve smyslu citace ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., (správní řád) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s odkazem na citaci rozsudků Nejvyššího správního soudu a nálezů Ústavního soudu v obecné rovině uvedl, co

vše musí být seznatelné z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, aniž by se konkrétně vyjádřil k tomu, jakých vadných nebo nezákonných postupů se měl žalovaný dopustit v rámci přezkumu uplatněných námitek odvolatele v napadeném stavebním povolení a v čem spatřuje nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí.

O odstranění stávající stavby garáží bylo pravomocně rozhodnuto v rámci jiného řízení rozhodnutím sp. zn. 5278/SÚ/13/Ko, č. j. 6606/SÚ/13 ze dne 13. 5. 2013, ve kterém byl žalobce účastníkem řízení, a proti kterému z jeho strany nebyly použity žádné opravné prostředky. Název stavby v rámci řízení, na základě kterého bylo vydáno stavební povolení na předmětnou stavbu, musí být identický s názvem stavby v územním rozhodnutí o umístění stavby. Oznámení o zahájení stavebního řízení, proto bylo oznámeno na stavbu "Karlovy Vary, Nebozítek - odstranění stávající stavby garáží a výstavba bytového domu", kde z obsahu stavby jasně vyplývá, že na místě původních garáží vznikne bytový dům o 3 nadzemních podlaží, zakončený plochou střechou. Založení bude na železobetonových pasech, desce a mikropilotách. V domě budou vybudovány 2 bytové jednotky. Rovněž předložená projektová dokumentace a vyjádření dotčených orgánů ke stavebnímu řízení se vztahuje k názvu "Karlovy Vary, Nebozítek - odstranění stávající stavby garáží a výstavba bytového domu". Stavební úřad ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu umožnil účastníkům řízení nahlížet do podkladů pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce proto nemůže namítat zmatečnost v označení stavby, neboť podklady pro vydání rozhodnutí byly předloženy k řízení pro vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu a s těmito jim stavební úřad dal možnost se řádně seznámit. Z vyjádření Krajského ředitelství policie Západočeského kraje, územní odbor vnější služby Karlovy Vary, dopravní inspektorát, ze dne 14. 11. 2011, na základě informace stavebníka Mgr. J.H. ve věci změny názvu stavby je zřejmé, že tento pouze souhlasí se změnou názvu stavby „Odstranění stávající stavby garáží a výstavba bytového domu“ s tím, že podmínky připojení k pozemní komunikaci zůstávají stejné na základě stanoviska ze dne 15. 9. 2009 č. j. KRPK - 35845/čj.-2009-030307. Z uvedeného vyplývá, že se nejedná o žádné nové stanovisko dotčeného orgánu v rámci rozhodovací činnosti silničního správního orgánu, jedná se pouze o to, že tento orgán bere na vědomí změnu v názvu stavby.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce v podstatě konstatuje, to co již bylo zdůvodněno žalovaným v napadeném rozhodnutí a namítá nesprávné právní posouzení případu z důvodu, že stavební úřad měl v rámci stavebního řízení také zohlednit námítky účastníků, které nemohly být uplatněny dříve v souvislosti s umístěním předmětné stavby. Žalovaný proto opětovně uvádí, že ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona jasně vymezuje, v jakém rozsahu mohou účastníci v rámci stavebního řízení uplatnit svá práva, kde v odst. 2 je stanoveno, k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží. Stavební zákon jednoznačně vylučuje, aby ve stavebním řízení jeho účastník namítal otázky, které svým charakterem spadaly do předchozích fází projednávání záměru. Účastník řízení má nezpochybnitelné, zákonem založené právo hájit svá práva a oprávněné zájmy, nicméně aby ochrana těchto práv byla přípustná a zároveň účinná, musí být využívána v době, kdy je pro tuto obranu vymezen prostor prostřednictvím zákonné úpravy. Ve stavebním řízení tak již nelze uplatňovat námítky, které by mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci

území. Zákon logicky stanovuje, že pokud by byly námitky uvedeného charakteru ve stavebním řízení uplatněny, nebude k nim ve smyslu citovaného ustanovení stavebního zákona stavební úřad přihlížet. Srovnatelný názor vyplývá také z rozsudku NSS č. j. 9 As 10/2012-22: Nelze tedy akceptovat, aby stěžovatel, s odkazem na potřebu komplexního přístupu, namítal skutečnosti, které mohl a měl uplatnit prostřednictvím odvolání a případně následně žaloby proti územnímu rozhodnutí. V rámci soudního přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti stavebnímu povolení již pro takové námitky není prostor, neboť předmětem posuzované věci není rozhodnutí o umístění stavby ani územní řízení, které mu předcházelo. Stavební řízení je v souladu s § 112 odst. 1 a § 114 odst. 2 stavebního zákona ovládáno zásadou koncentrace a ta brání tomu, aby se stěžovatel ve stavebním řízení dodatečně domáhal ochrany svých práv a oprávněných zájmů, jejichž ochrany se mohl a měl domáhat již v rámci řízení územního. K tomuto žalovaný dále podotýká, že územní řízení ve věci umístění předmětné stavby bylo ukončeno pravomocným územním rozhodnutím spis. zn. SÚ/8639/09/Lu, č. j. 10453/SÚ/1 2 ze dne 20. 8. 2012, proti kterému ze strany žalobce, jako účastníka řízení, nebyl podán žádný opravný prostředek.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

A.

Žalobce shledal prvoinstanční i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se „nevypořádaly s námitkami účastníků řízení, resp. svůj názor nedostatečně neodůvodnily.“ S ohledem na skutečnost, že žalobce formuloval námitku značně obecným způsobem (když se podrobně zabývá pouze vymezením pojmu nepřezkoumatelnost – viz. strana 3 žaloby), nezbyvá soudu než uvést, že rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů nepokládá, naopak úvahy správních orgánů se soudu jeví jako dobře seznatelné. Prvoinstanční orgán v odůvodnění rozhodnutí o stavebním povolení uvedl k jednotlivým námitkám žalobce úvahy, na základě kterých tyto námitky neshledal důvodnými. Obdobně tak učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Důvod tvrzené nepřezkoumatelnosti žalobce blíže konkretizoval pouze ve vztahu k tomu, že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahu žalovaného, proč název stavby uvedený ve stavebním povolení „*Karlovy Vary, Nebozítek – odstranění stávající stavby garáží a výstavba bytového domu*“ se částečně shoduje s rozhodnutím o odstranění stavby ze dne 13. 5. 2013, č.

j. 6606/SÚ/13, v němž byla odstraňovaná stavba označena jako „odstranění stávajících garáží“, když obě rozhodnutí se týkala týchž nemovitostí. Ani v tomto případě však soud nepřezkoumatelnost neshledal, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 11 uvedl, že „název stavby v rámci řízení, na základě kterého bylo vydáno stavební povolení na předmětnou stavbu, musí být identický s názvem stavby v územním rozhodnutí o umístění stavby. Oznámení o zahájení stavebního řízení, proto bylo oznámeno na stavbu „Karlovy Vary, Nebozítek – odstranění stávající stavby garáží a výstavba bytového domu“, kde z obsahu stavby jasně vyplývá, že na místě původních garáží vznikne bytový dům o 3 nadzemních podlažích, zakončený plochou střechou. Založení bude na železobetonových pasech, desce a mikropilotách. V domě budou vybudovány 2 bytové jednotky. Rovněž předložená projektová dokumentace a vyjádření dotčených orgánů ke stavebnímu řízení se vztahuje k názvu „Karlovy Vary, Nebozítek – odstranění stávající stavby garáží a výstavba bytového domu“ (...). Odvolatel proto nemůže namítat zmatečnost v označení stavby, neboť podklady pro vydání rozhodnutí byly předloženy k řízení pro vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu a s těmito jim stavební úřad dal možnost se řádně seznámit.“ Obdobným způsobem žalovaný na straně 12 napadeného rozhodnutí reaguje na žalobcovi pochybnosti ohledně sdělení dotčeného orgánu Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ze dne 14. 11. 2011. Lze shrnout, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že předmětné úvahy žalovaného nepřezkoumával z „věcné“ stránky, neboť takový přezkum je možný jen na základě řádně a včas uplatněné žalobní námitky, k čemuž však v projednávané věci nedošlo, když se žalobce omezil pouze na konstatování nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která podle názoru zdejšího soudu není dána.

B.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že jeho námitky uplatněné v rámci stavebního řízení, jejichž pojiťkem bylo tvrzení, že „se jako přímý soused cítí poškozen, protože tímto projektem, pokud bude realizován, dojde k absolutnímu zabránění realizace jeho vlastních záměrů, které může kdykoliv předložit“, byly bez dalšího odůvodnění zamítnuty s tím, že o nich již bylo rozhodnuto v územním řízení.

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona věty první a třetí platí, že „účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 – 127, k obsahu citovaného ustanovení stavebního zákona uvedl, že „aby se jednalo o námitku ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, je nutné kumulativní splnění dvou podmínek: 1. námitka musí směřovat proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů (věcný rozsah) a 2. účastník musí tvrdit přímé dotčení na

svém vlastnickém právu, případně právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídajícímu věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (osobní rozsah).“

Na tomto místě je vhodné předeslat, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě konkrétním způsobem nevymezil námitky týkající se projektové dokumentace, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavků dotčených orgánů, ani netvrdil přímé dotčení na svém vlastnickém právu (vyjma zcela obecné proklamace), tudíž tato absentující tvrzení nemohl ani prokázat.

Soud není další instancí v rámci správního řízení, proto není povinen, ale ani oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí nad rámec v žalobě uplatněných námitek. Správní soudnictví je naopak ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení. Za situace, kdy žalobce v žalobě tvrdí, že *„se jako přímý soused cítí poškozen, protože tímto projektem, pokud bude realizován, dojde k absolutnímu zabránění realizace jeho vlastních záměrů, které může kdykoliv předložit“* lze toliko ve shodě s žalovaným uvést, že dopady navrhované stavby do vlastnického práva žalobce (tj. umístění stavby na pozemku, její výšku, tvar střechy, odstup od hranic pozemků apod.) není možné znovu posuzovat ve stavebním řízení, když tyto okolnosti jsou předmětem řízení územního (které v projednávané věci řádně proběhlo a bylo zakončeno pravomocným rozhodnutím), jak ostatně vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„v případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011-565, www.nssoud.cz).

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů

řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 29. června 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová